„Ние сме щастливци, че живеем през една такава бурна епоха и можем да се борим, да зидаме историята“.

Любчо Баръмов

ЮБИЛЕЕН ЛИСТ

ИЗДАВА УЧИТЕЛСКИЯТ КОЛЕКТИВ ПРИ 76 ОСНОВНО УЧИЛИЩЕ „Л. БАРЪМОВ“

БРОЙ ЕДИНСТВЕН

1 ноември 1968 г.

рисунка — Е. Андонова

ДЕСЕТ ГОДИНИ РОДНО УЧИЛИЩЕ

РУСКА ВЪЛКАНОВА
директор на училището

76 основно училище „Любчо Баръмов“ бе съградено и организирано при народната власт. Училището беше тържествено открито на 1 .XI. 1958 г. Има нещо знаменателно в това, че обновяването тук на стария квартал започна преди всичко с издигането на училище. То е голяма придобивка за жителите на 1 и 37 секции на Димитровски район. В него всяка година се учат над 1000 деца. За 10 години в училището са завършили основното си образование 1326 млади граждани. Голяма част от тях работят в производствените предприятия, в учреждения, а други са студенти и ученици в средните училища и техникуми. Почти всички активисти и отличници и сега са първенци там, където се трудят.

Откриването на училището донесе голяма радост на много хора, на децата, които ставаха ученици, на родители, на учители,които дойдоха тук да упражняват своята любима професия. Другарките Антоанета Иванова, Лиляна Тодорова, Елена Милева, Савка Тренчева, Стоянка Ганчева заедно с учениците от I клас прекрачиха за първи път прага на своята учителска професия. Те и всички останали учители започнаха своята работа с голямо желание и амбиция да изградят един целеустремен педагогически колектив и да наредят своето училище в редиците на много добрите училища в района. Трудностите не ги отчайваха и много такт, много грижи и упорит труд отдадоха преданите просветители от нашия колектив, за да излизат от училището образовани и възпитани потомци, достойни за нашето време и социалистическата ни родина.

Първи помощници на учителите заема първо място в Димитровски район бяха родителите и обществеността в секцията. Новото училище събуди у хората активност за неговото укрепване. В задачите на училището те видяха свое близко дело. Тази подкрепа и грижите на РК на БКП и на Районния народен съвет спомогнаха на учителския колектив макар и за кратко време да постигне големи успехи в учебно-възпитателната си работа и училището да се нареди на едно от първите места в района.

Чествувайки 10-годишния юбилей учителският колектив с гордост отчита резултатите на своя труд.

Болшинството от учениците се учат системно и с чувство на отговорност пред своите учители и другари. Сведено е до минимум второгодничеството. Има много учители, които през десетте години не са имали второгодник в класа си. За учебната 1967/68г. общият успех за началния курс е много добър 5. 15, а за средния курс мн. добър 4. 65. В училището има изградени 8 предметни кръжоци, 4 клубове и 4 физкултурни секции, духова музика — първенец в района, акордеонен оркестър и пионерски хор. За втора година пионерската дружина е районен първенец, носител на районното пионерско знаме и вимпела на ЦК на ДКМС „Дружба навеки“. Учениците обичат да пеят, играят и се веселят. Техните пионерски сборове са богати на песни и игри.

В районния преглед на художествената самодейност пионерският хор се класира като хор-отличник. Почти всички ученици имат изградени навици за примерно и културно поведение. Чистотата и уютът красят постоянно този дом на просветата. Години наред училището район по хигиенизирането. Непрекъснато се обогатява неговата материална база с нови технически нагледни средства.

Учениците на 76 основно училище имат правилно отношение към политическите събития у нас и в чужбина. Всичко това, което беше постигнато за 10 години, е плод на съзнателна и системна работа на всички учители, на партийната организация, на учителската организация, на всички пионери и комсомолци. В училището са създадени условия за творчески търсения и работа както за учителите, така и за учениците. Сега в 76 осн. училище, което носи името на такъв патриот и борец за делото на работническата класа като Любчо Баръмов, работи съзнателен педагогически колектив, който добре разбира своята отговорност, своя дълг пред партията и народа за възпитаването на младото поколение, за формирането на всестранно развити личности. Повечето от учителите са получили званието „Ударник на ком. труд“, а целият колектив се бори за званието „Колектив за комунистически труд“.

При приемането на едногодишния план за учебната 1968/69 г. учителите единодушно приеха да работят упорито и последователно за подобряване качеството на извънкласната и урочна дейност, за достойното посрещане на 25 годишнината от социалистическата революция в България.

Нека юбилейната година бъде ново стъпало, нов старт на учителския колектив, на учениците — нагоре в сложния, но светъл път на обучението и възпитанието.

ПОСВЕЩЕНИЕ

на Любчо Баръмов

Отново зашета в гората златистата есен —
омайните багри оглеждат се в наште очи.
Отново притихнали слушаме твоята песен,
в която размирният глас на бореца ечи.

Годините нижат всевечната си огърлица. . .
Но твоето име със блясък елмазен сияй,
че гордият дух на героя превръща се в птица,
политнала волно из синия роден безкрай.

Ти светиш в усмивката детска лъчиста.
Челикът на морния шлосер е твоят челик.
Ти крачиш уверено в похода на комуниста
с мечтата за бъдния празник — щастлив велик.

Отново зашета в гората златистата есен —
омайните багри оглеждат се в наште очи.
Отново в простора ще екне възторжена песен
и като безсмъртна симфония тя ще звучи.

В. Симеонова
преподавателка
по български език

Колона на отличниците, манифестиращи на 24 май

НАШЕТО УЧИЛИЩЕ

Като, че ли беше вчера. Спомням си разградения кален двор с някакви малки постройки и разхвърляни железа. Тук гарираха фургоните на цирковете. Понякога дресьорите на мечки провеждаха своите репетиции и дресура на зверове. По ул. „Найчо Цанов“ бяха наредени схлупени дюкянчета и една фурна, която вадеше прекрасни хлябове, с розово препечени кори и сладък аромат.

Така беше преди повече от десет години.

На това място, дето се пресичат улиците „Бр. Миладинови“ и „Найчо Цанов“, за много кратък срок Народната власт издигна триетажната училищна сграда с гимнастически салон.

Точно преди десет години за първи път бяха отворени вратите на 76-то основно училище за децата на живущите в този район граждани на Столицата. От сутрин до вечер весели детски гласове се носят волно по асфалтирания училищен двор. Но докато се стигне до това, бюрото на родителския комитет извърши не малко работа.

Първата учебна година започна. Дните се нижеха един след друг, а отопление нямаше. Бюрото на родителския комитет избра една делегация от родители-активисти, която ходи по учреждения и накрая беше продължен топлопровода от стария цирк до училището, с което се разреши отоплението на училището.

Дворът не беше подходящ за игра на децата. Необходимо беше той да се асфалтира. И тук родителите-активисти положиха доста труд, за да получат съгласието на съответните организации, които асфалтираха двора. Учителката по география — др. Балджийска занимава много пъти бюрото на родителския комитет, за направа на Географска площадка. Много трудно се намери кой да направи тази площадка, но постоянството и тук се увенча с успех.

Училището нямаше музика. С положен от децата труд при училището и агитацията на родителския комитет сред родителите, получените пари бяха дадени и се купи хубава духова музика, под звуците на която сега бодро стъпват нашите деца.

И още много работи направи ро-

продължение на стр. 3-та

Любчо Баръмов — жив пример за потомците

И ако слънцето угасне в боевете —
то моето сърце как слънце ще им свети
през бурната тъма.

Христо Смирненски

Героите не умират. Сърцето им се превръща в звезда, чиято светлина ни озарява и осветлява пътя ни към бъдещето. Потокът на годините не успява да угаси тази светлина, защото тя е вечна, както е вечен самият живот.

Такава звезда е и героят-антифашист Любчо Баръмов. Той не живя много. Обаче върху неговия кратък жизнен път слага отпечатък цяла една епоха.

Роден през 1914 г. в прогресивно семейство, закърмен с революционни традиции, Любчо от малък презира несправедливостта в околния свят и намира правилен път — пътя на борбата. Голямо значение за оформяне на мирогледа му има неговият вуйчо — комунистът с интернационална известност, героят от Лайпциг Георги Димитров. От него младият патриот се учи на упоритост и последователност, на твърдост и мъжественост. Любчо се старае да бъде достоен последовател на големия пролетарски водач.

Умен и трудолюбив, първенец на училището, Любчо не може да завърши образованието си. Вратите на учебното заведение се затварят за младежа-комсомолец. И започва уроците си учителят-Живот. А те са напрегнати и сурови, често пъти безпощадно сурови. Но младият борец не се страхува. Калява се неговият характер. Тази закалка става още по-здрава в затвора. Минал през тежки инквизиции, попаднал под въздействието на известни партийни дейци, синеокият младеж осмисля по-дълбоко цената на човешкото си съществуване и става по-силен и по-уверен.

„По-рано животът ме плашеше със своята бурна неизвестност . . . Влязох в него, видях го право в лицето . . . Сега нагазвам все по-навътре и по-навътре в него с ясна представа за бъдещето, цмайки пред себе си разрешен въпроса „За какво съм на този свят, какво трябва да върша и накъде да вървя" — пише до баща си Любчо.

За възмъжалия всред суровата школа на изпитанията Любчо Баръмов няма друг път, освен пътят на борбата, няма друга цел, освен една — събаряне на омразния строй, който е стоварил плещи над трудовите хора и изграждане на нов свят — света на свободата и справедливостта. Борецът е навсякъде, където кипи борба. Изцяло е погълнат от трескава нелегална дейност. И когато класовият двубой достига върхния момент, когато се разгаря последната схватка, смелият младежки ръководител Любчо Баръмов поема по стръмните партизански пътеки. Той е щастлив, че ще може с оръжие в ръка да се бори срещу фашистите. Като политкомисар на трети батальон, Любчо изживява както суровостта, така и романтиката на партизанския живот. Близките хора са далеч. Колко силно е желанието му да погали с топла бащинска ласка главицата на неврътния си син. Но борецът знае: „ . . . трябва да бъдем готови на всичко . . . Борбата иска това от нас . . . заради децата ни, заради тяхното бъдеще."

И ето в един чуден майски ден, през 1944 година, когато природата празнува своето великолепие, е повален младият политкомисар. Тежко ранен, измъчван жестоко и обезобразен от полицията, Любчо остава твърд и непреклонен. От устата му се отронва една единствена дума, която непрекъснато мълви (и с това вбесява фашистите) — „партизанин". В нея е вложено всичко: борба, идеал, вяра, готовност за саможертва.

В полусъзнание, изживяващ нечовешка физическа болка, непреклонният борец намира сили да се изправи в последния миг, сините очи просвятват в сребърната майска нощ, а гласът му плющи по главите на палачите: „Стреляйте, убийци! Ще дойде и вашият ред . . . Смърт на фашизма, свобода на народа!"

Зловещият изстрел прекъсва младия живот на героя. Любчо Баръмов не доживява да види деня на свободата. Но чистият му, изпълнен с богато съдържание живот на честен и смел човек, всеотдаен организатор, възторжен борец, ще бъде за нас винаги жив пример за честност и правдивост, за преданост към партията, за всеотдайност в нашето социалистическо съвремие.

Нека потомците на Любчо Баръмов, учениците от 76 основно училище — достойни за името на своя безсмъртен патрон — да се трудят и се учат така, както работи Любчо Баръмов, за да израснат вдъхновени строители на комунистическото бъдеще.

Л. Баръмов със семейството и близките си

Приемане в Пионерската организация

Нашата пионерска дружина

Една година измина близо от публикуването на тезисите на др. Т. Живков, от решенията на Декемврийския пленум на ЦК на БКП и XI конгрес на ДКМС. Сега, в навечерието на своя патронен празник пионерската дружина прави радостна равносметка. Последната година беше година на смели и дръзновени дела. Написаха се нови, интересни страници в летописа на дружината, бъдещият музей се обогати с нови ценни експонати.

Пионерската дружина се класира на първо място в съревнованието в Димитровски район и стана носител на преходното червено знаме „Дружина-първенец". За много добра работа беше наградена и с грамоти от Централния и градския комитет на ДКМС.

Интересни и разнообразни инициативи се организираха за изучаване революционните ,бойни и трудови традиции на Партията и народа, за възпитанието на пионерите във вярност към работническата класа, към своята Родина. На много срещи със стари партийни дейци, на походите и излетите до забележителни места оживяваха славните борби на пролетариата в Ючбунар и Коньовица, в Гевгелийски квартал и Захарна фабрика.

Установиха се сърдечни и делови връзки между пионерите и воини от Българската народна армия. Проучиха се редица нови моменти от нейната история, записаха се много спомени. Пионерските военноспортни команди станаха притегателен център за всички пионери. Активен приятел на нашата дружина стана героят на Съветския съюз, ген. полк. Захари Захариев, зам.-министър на МНО.

На много сборове и срещи пионерите изразиха своята солидарност с борбата на виетнамския народ и неговата младеж, с виетнамските деца.

„На борба с ленивите и мързеливите", „До отличника да няма изоставащи" — с тези девизи в пионерските отряди се организираха интересни неща за възпитаване у пионерите на отговорно отношение към ученето, за възпитанието им в любов към науката и техниката. Пионерските колективи се превръщат в организатори на богата предметна и техническа самодейност, на клубове, кръжоци и др.

Като хубава традиция се установи поети и писатели да гостуват в отрядите, да четат свои произведения. Пионерите са първите съдници, от тях те получават първата оценка.

Откриване на новата учебна година

Последната година беше година на нов подем на физкултурната спортна и туристическа дейност. Турнирите по хандбал, баскетбол, народна топка и футбол привлякоха неспокойните пионерски сърца. Утринната гимнастика, туристическите излети ,голямото междучасие стават постепенно пионерско дело.

Под ръководството на партийната организация пионерските отряди израстнаха, превръщат се в истински колективи на пионерско самоуправление и самодейност.

С нови дела пионерската дружина ще посрещне славния четвъртвековен юбилей на социалистическата революция у нас, двадесет и петия рожден ден на любимата Димитровска пионерска организация.

С още по-строен пионерски строй, с по-интересно, съдържателно и целенасочено ежедневие пионерските колективи в училището ще отговарят на повелята на Партията, на нашето славно съвремие.

Емилия Воденичарова
дружинен ръководител

ВТОРИ ДОМ

Преди десет години тук имаше няколко стари бараки и къщи, разрушени от бомбардировките. На мястото на тези малки разнебитени останки, символ на последната война, народната власт реши да издигне училище. Сградата расте бързо—в нея трябваше да учат децата от квартала през новата учебна година. Наоколо сред купчините пясък и зад камарите с тухли играеха малчуганите от махалата. Те се криеха из подземията на новата сграда, тичаха по етажите и скачаха отвисоко в пясъка. Игрите на тези деца бяха жизнени и очарователни. Унесени в своите забавления, те прекарваха последните дни от радостното и безгрижно детство в двора на своя втори дом—училището.

И ето настъпи сня незабравим септемврийски ден, в който за пръв път тръгнахме на училище. И сега си спомням какво вълнение бе обхванало душата ми. Вълнение и малко страх от бъдещето и от групата учителки, които ни посрещнаха. Ние, седемгодишните момченца и момиченца за пръв път се отделяхме от родителите и трябваше да се справяме с пречките сами. Но в една от светлите стаи на новото училище ни посрещна усмихната и мила жена—нашата бъдеща учителка. Още в първия учебен час тя завладя сърцата ни с топлата си реч, от която лъхаше обич и доверие; накара ни да забравяме страха и вълнението. Тази приветлива жена ни научи да пишем и четем, научи ни как да се държим в обществото. Тя беше наш добър другар и ние горчиво плакахме, когато трябваше да се разделим с нея.

Когато бяхме трети клас ни приеха пионери. От този момент в нас заби пулсът на един нов живот. Сега наред с ученето трябваше да изпълняваме нови задачи, възложени от пионерската организация. Всички в класа заедно организирахме сборове, заедно участвувахме в съревнованията, заедно се борехме, за да защитим честта на класа. Тази работа ни носеше радости и разочорования, тя изискваше понякога и риск. Именно тук ние разкривахме истинските си характери, защото пред опасността не може да има лъжа. Всичко блестящо, но фалшиво пада, остава истината. Така ние се разкривахме и намирахме истинските си приятели. Пионерската организация ни учеше да подчиняваме личните интереси на интересите на целия клас. Тя каляваше нашите характери и ни подготвяше за бъдещия живот. А класът бе вече един здрав колектив. Общият интерес ни обединяваше.

Постъпихме в прогимназията. Отново уроци, изпитване, класни упражнения, радости от успехите и дълбоки разочарования. Но тези разочарования ни учеха да мислим, да търсим и откриваме правилния път към победата. Работата ни учеше да мислим логически, да вземаме правилни решения, да не се колебаем, а да действуваме светкавично-само това можеше да осигури победа.

Ученето и пионерската работа изпълваха живота на всеки от нас. Тези задължения не си пречиха взаимно-напротив, уроците се учат бързо и лесно, когато пионерската организация зове, а пионерската работа може да има успех само ако се опира на знанията и качествата придобити в процеса на ученето.

Ние вече учехме заедно седем години. Заедно изпълнявахме поставените задачи, заедно посещавахме кръжоци и играехме в танцовия състав на училището. Всичко това ни свързваше със здрави връзки, които превръщаха класа в едно голямо и весело семейство. Класната ни ръководителка бе нашият най-добър и обичан настойник. Училището бе за нас нашият втори дом.

И колко скръб донесе раздялата в осми клас. Ние се разотивахме всеки по свой път. Голямото и весело семейство на нашия клас се разпадаше. Осми „в" клас престана да съществува. Ние се разделихме и добре знаехме, че никога вече няма да живеем така хубаво и задружно, както през тези осем години. Животът изискваше тази раздяла — всеки избра свой път. Ние се разделихме, но запазихме онова, което училището ни даде през тези осем години — знанията и волята за победа, силата и решимостта, твърдостта в характера. А това намаляваше горчивата болка по нашите скъпи приятели. Ние не бяхме изгубили безцелно своето време. Ние взехме всичко, което училището можеше да ни даде и нямаше за какво да съжаляваме.

Нека с тези последни редове се обърна към Вас, млади приятели, които заемате нашите места на чиновете в 76 основно училище. Учете се така, че да не съжалявате за изгубено време. Винаги помнете, че това, което ще вземете от нашето училище не би могъл да Ви даде никой друг. Пазете честта на училището. Нека то бъде Вашия втори дом!

Васко Гочев

бивш дружинен председател,
сега ученик в гимназия с преподаване на английски език

Ролята на учителската организация в училището

С родителска всеотдайност учителите от нашето училище разкриват пред своите ученици завоеванията на човешката култура, величието на нашето героично време. Голяма роля за подобряване на учебно — възпитателната роля играе учителската организация. Тя вижда своята задача в мобилизиране енер-

гията на колектива. Нашата организация е пръв помощник на административното ръководство. Една от основните задачи е усъвършенстването на учебния процес съобразно най-новите изисквания на педагогическата теория и практика. В тая насока добре работят всички учители, ръководени от членовете на творческата комисия: другарките Пеева, Вълчева, Т. Георгиева, Величкова, В. Иванова, които проявиха голяма загриженост, за да въоръжат учениците с трайни знания. Добрите успехи нашият колектив дължи на стегнатата организация в учебно-възпитателната работа. Ние се гордеем с постиженията си по обмяната на положителния опит. С голяма упоритост и чувство за отговорност всеки наш съюзен член систематизирва и обобщава ежегодно своя опит, за да го предаде на колегите си. В тая насока се отличиха другарките Кисьова, Георгиева, Миленкова, Вълчева, Балджийска, Тодорова и други, които с готовност обсъждат своите постижения в колектива. Затрогват другарските взаимоотношения между учителите по руски, български, география, биология и в началния курс, които са истински борци за новото в своята работа.

Челно място в учебно-възпитателната работа заемат съюзните членове, носители на знака „Ударник за комунистическия труд". Това са: Андонова, Андреев, Накова, Величкова, Д. Николова, В. Иванова, А. Велкова, Костова, Кабзамалян и Савова. В центъра на своята работа те поставят повишаването на идейната си, научна и педагогическа подготовка. Ролята им за премахването на второгодничеството през последните три учебни години е голяма. Тяхната учителска съвест им диктува да работят така, че името на 76 училище да се нарежда на едно от първите места, а нашите възпитаници да израстват като културни граждани. И ние действително в течение на 10 учебни години подготвихме за живота добри граждани.

Ние — учителите се гордеем с нашите випусници Теменужка Ненкова, Таня Щерева, Магда Весова и други, които се отличават като студентки в Консерваторията. Добре ни представят и Васко Гочев, Вл. Божинов, Сърпухи Сарджиян, Маник Казасян, Рафи Ишханян и др.

Увлекли в движението за комунистически труд своите другари, нашите първенци попълниха редиците си с нови членове в своята група, която нарастна на внушителната цифра — 22. Нашето училище излъчи много наградени учители, ръководени от директорката Р. Вълканова, която стана носител на орден „Кирил и Методий" — II ст., а др. Минковска получи медал от МНП за трудово отличие.

Целият колектив работи по призива: „Ако сам можеш, научи другите, ако изоставаш, повикай другаря си на помощ", „Така да живеем и се трудим, че да бъдем образец в живота си".

А. Атанасова

Председател на учителската организация

Нашият интернационален клуб

Интернационалното възпитание е важна страна от всеобщото възпитание на младежта. Не напразно се казва, че който обича своя народ е истински патриот, но не може да не обича всички народи в тяхната борба за по-щастлив живот. Интернационализмът — това е едната страна на медала, а патриотизмът — другата. И двете страни не могат една без друга.

Пред нашето 76 основно училище винаги е стояла задачата за интернационалното възпитание на учениците. Една от главните форми на това възпитание е „Клубът на интернационалната дружба", който развива интересна дейност от основаването си. Той се ползува с голяма популярност всред учениците. Тази популярност и активното включване на учениците в разнообразните му форми свидетелствуват за оформяващо се чувство на интернационализъм. Всички мероприятия, провеждани от името на Клуба винаги са обхващали голям брой ученици — пионери и комсомолци. Предаванията по радиоуредбата по случай чествувания на годишнини, срещите, организирани с политически дейци и чуждестранни студенти, вечерите, посветени на различни страни, винаги са представлявали интерес и са привличали голям брой ученици. Незабравима ще остане сърдечната среща с виетнамските студенти, на която те разказаха много неща за героичната борба на виетнамския народ. Незаличими ще останат и песните и спомените с тях. Любов и сърдечност свързá тази вечер сърцата на нашите ученици с виетнамските борци за свобода.

За голямото желание на учениците да се включат в работата на Клуба е доказателство и хубавото представяне в турнира „Какво знаеш за Съветската страна", на който те излязоха на първо място в района. Всяка година клубът е награждаван с различни отличия: грамоти, фанфари, книги и т. н. Няма почти пионер, който да не си кореспондира с пионери от други страни.

Нека „Клубът на интерационалната дружба" работи и за в бъдеще още по-добре, да включи в редовете си още повече ученици, което ще допринесе за сплотяване на силите в борбата за мир в целия свят.

М. Бояджиева

ръководител на Клуба, учителка по руски език

☆

ТРАКИЙСКИ КОННИК
Щампа по сребърна плоча от конска амуниция с. Летница — III в
Е. Андонова

☆

Аз бях една от щастливките

Бях на 10 години, когато беше построено 76-то училище. После, то стана мое, мое и на моите другари. Нашето училище живееше, дишаше чрез нас и ние го обичахме.

Няма да забравя тържественото му откриване. Имаше много гости, родители. Ехтяха звънките детски гласчета. Бях много развълнувана и радостна. Щях да държа лентата! Всички вече се бяха строили и ние с моята приятелка Светломира поехме с вълнение лентата. Сякаш в просъница слушах тържествените речи, песните, приветствията. И изведнаж лентата потръпна в ръката ми, чу се музика и празничния поток се разля в класните стаи.

Сега навърших 20 години. Завърших руската гимназия, а сега съм студентка II курс на ВМЕИ. Десет години, но винаги си спомням моето училище, което за първи път ме запозна с героичното минало на нашия народ, с тайните на природата и величието на човека — творец на всичко прекрасно.

Костадинка Миленкова

НАШЕТО УЧИЛИЩЕ

продължение от стр. 1-ва

дителския комитет, помагайки на училището в тази му дейност.

Бюрото на родителския комитет отблизо следи учебно-възпитателната работа на училището и при нужда се намесва със своя помощ. Активисти-родители по класове, държейки тясна връзка с класните ръководители посещават по домовете родителите на деца със слаб успех и лоша дисциплина и в дружеска беседа обръщат внимание на родителя за неговото задължение. Тези действия на родителите, съвместно с учителите дадоха и дават много добри резултати. Три години подред училището няма второгодник.

Културно-масовата работа на бюрото на родителския актив се състои в редица изнесени беседи пред родителите във връзка с възрастовите особености на децата, за тяхното възпитание. Изнасят се и здравни беседи. На ежегодните концерти на училището, които се изнасят от нашите деца, се канят родителите, да се полюбуват на успехите на своите палавници. Редовно по два пъти на годината родителите отиват заедно на театър където взаимно се опознават, а и приятно прекарват тази вечер с героите на пиесата, забравяйки своите ежедневни грижи.

Всяка година завършващите осмокласници правят снимки по паралелки на пълните отличници и тези снимки се съхраняват в училищния албум-история на училището.

Бюрото на родителския актив благодари на всички родители и особено на активистите за тяхната ценна и всеотдайна помощ, която оказват по възпитанието и обучението на нашите деца.

Ръка за ръка с учителите, да дадем на нашата скъпа Татковина добре подготвени и примерно възпитани утрешни строители на комунистическото общество.

Данаил Захариев

председател на бюрото на родителския комитет.

Да създадем наш музей

Втора година едно училище от борчески Димитровски район с десетгодишна история носи името на знаменития борец за правда и свобода, за равенство и братство Любчо Баръмов. Учители, чавдарчета, пионери и комсомолци, родители и общественици от квартала с блиснали от радост очи приеха името на верния син на Българската комунистическа партия и предан борец на народа Л. Баръмов. Всички ученици започнаха активно да изучават неговия кратък, но героичен живот. Незабравими са спомените с неговия съвременник Бончо Несторов, сестра му, неговата свидна майка и други.

С какъв трепет очакваха пионерите от VI клас онзи радостен момент да видят родното огнище на този български сокол в град Самоков. Но с каква скръб, притискаща дълбоко сърцето, посетиха пионерите и комсомолците лобното му място — там, където за последен път той е прошепнал думите: „Нашата Партия, нашия народ, братя руси".

Всички мечтаехме да се постави началото на един музей, отразяващ изцяло неговия кратък, изпълнен с борби живот. В момента училището разполага със стая, в която ще се тив и кръжокът по география осъществяват тази мечта. Първите експонати са събрани и се подреждат. Този музей ще бъде музей на нашепостави началото на такъв музей. Целият педагогически колектив, родителският комитет, пионерският актото рволюционно минало ,музей на училището ,музей, който ще отразява и традициите на нашия скъп борчески Димитровски район.

Ние, основателите на музея, приканваме всички пионери, комсомолци, учители и близки на Любчо да, съберем материали за нашия любим патрон,

Ц. Доцева

Духовата музика — районен първенец

УЧЕНИЧЕСКО ТВОРЧЕСТВО

Рисунка по памет
Лобното място на Л. Баръмов
Людмила Захариева, VI а кл.

ЛЮБИМО УЧИЛИЩЕ

Издигнало си ти снага
към синьото небе
и каниш ни: „Ела, ела,
влез, мъничко дете!"

Ний влизаме във тебе плахо
със поглед скрит, недоверчив.
Но той заменя се веднага
с друг поглед — вечно жив.

И ти ни даде светлина,
която трепетно разби
пред нас бездънна тъмнина
и даде наука в искри.

И ето скъпите учители
със побелелите коси
стоят и бдят над нас горещо
да станем граждани добри.

И ти разкри ни свят чудесен
приказен, голям и нов!
Свят, който сочи ни направо
към новия щастлив живот.

Бъди щастливо, силно, младо!
При теб да учат всичките деца
и после към живота светъл
да тръгнат с весели сърца!

Ивелина Колева,
VI „б" клас

Родно училище

Небето прелестно сияе,
оглася небосвода птичи глас.
Училището пак събра ни,
отново ние сме във клас.

Здравей, учителко любима,
привет, другарчета добри!
Дойде учебната година,
отмина лятото в игри.

Наистина, ще бъде трудно,
но пред това ли ще се спрем?
Нима това дете тъй мудно,
ще пише, учи и чете?

На чина ще седим прилежно,
ще пазим тишината в клас
и тъй ще мине неусетно,
протичащият бавно час.

Помнете своя дълг, помнете
завещаното от Димитров.
Достойни граждани станете —
строители на живота нов.

Верка Величкова,
уч. от VII „в" клас

Резултати от проведените конкурси за рисунка и рецитал на художественото слово

за рисунка, общо участвували 36 ученика

1. Светлозар Захариев, уч. от V „а" клас с 6 рисунки.
2. Данаил Димитров, уч. от VIII „г" клас.
3. Огнян Павлов, с 3 рисунки.
4. Пламен Балев уч. от III „б" клас.
5. Мария Сярова уч. от VI „г" клас.

за рецитала

От началния курс а
Анелия Велкова, уч. от I „б" клас.
Тодор Топалов, уч. от I „в" клас.
Ралица Петкова уч. от II „г" клас.
Росица Михалкова, уч. от III „в" клас.
Бисера Бъчварова, уч. от IV „в" клас.
Николай Иванов, уч. от IV „в" кл.

от V-те класове

1. Петранка Здравова, уч. от V „а" клас.

От VI-те класове

1. Владимир Кърджиев със собствено стихотворение „В името на Партията"
2. Добринка Донева, уч. от VI „б" клас.

От VII-те класове

1. Верка Величкова, уч. от VII „в" клас.
2. Мария Колева, уч. от VII „б" клас.

От VIII-те класове

1. Мануела Милиева, уч. от VIII „б" клас.
2. Зоя Генчева, уч. от VIII „г" клас.

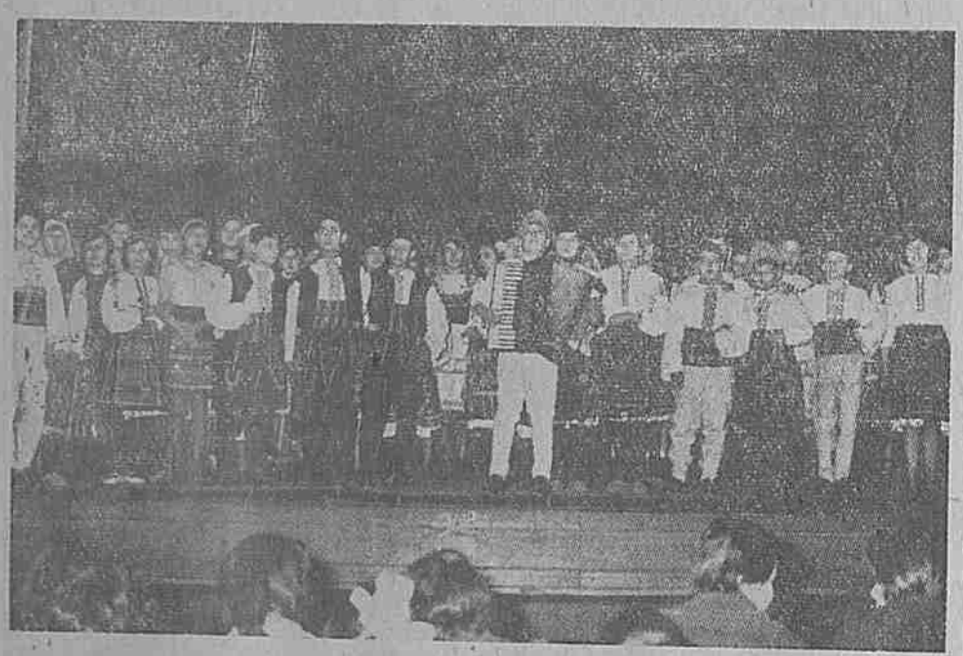

Битов хор при 76 основно училище
Районен първенец за 1964 г.

Кукерски маски
Данаил Димитров,
VIII г кл.

Хумор и сатира

Защо правиш безредие. Така ли те възпитават в училище, — крещи бащата на сина си.

А пък в училище питат: „Така ли те възпитават в къщи.", — отговаря синът.

***

Бащата имаше свой метод на възпитание — боя, а майката свой — бонбоните.

Когато синът им порасна, в единия джоб държеше нож, в другия — шоколад.

***

В духа на времето

Дъще, защо не ни приготвиш едно кафе?

— Приготвих татко.

— Защо не ни поднесеш?

— Татко, нали сега е векът на самообслужването.

***

Синът на плагиатора пита баща си:

— Татко, как трябва да си послужи човек с художествената литература.

— Така, че никой да не разбере, — отговаря бащата

***

— Петърчо, кой ти помогна да нарисуваш картината? — Пита учителят.

— Никой, — отговаря уверено Петърчо.

— Но, Петърчо, ти не можеш сам да нарисуваш това. Не ти ли помогна брат ти.

— Не. Той я нарисува цялата.

— Защо си така тъжен, момченце?

— Защото батко има ваканция, а аз нямам.

— А защо нямаш?

— Защото още не ходя на училище.

***

Едно момче не искало да иде на училище и решило да се обади на учителката си от името на баща си и да и каже, че е болно.

— А кой се обажда? — Попитала учителката.

— Баща ми, — бил отговорът.

***

— Филипчо обичаш ли да ходиш на училище?

— Обичам.

— А обичаш ли да се връщаш?

— Обичам. Неприятни са ми само часовете между отиването и връщането.

Редакционна колегия: В. Вълчева, Г. Хайрабедян
Е. Андонова технически редактор — М. Доникян

Печатница на СПТУ по полиграфическа промишленост — София